

trykkelig og tydelig Maade, at han ikke saa let glemmer den. Den lyder saaledes: „Den, som for højere foresatte fremfører en ugrundet Klage over sine foresatte, straffes med Fængsel i første Grad, saafremt han ikke har forskyldt større Straf paa Grund af Klagens Indhold“. Det forekommer mig, at man i Virkeligheden ved en saadan Lovbestemmelse stiller alt for store Fordringer til den juridiske Indsigt og Kundskab, som den menige Soldat kan forudsættes at være i Besiddelse af, thi det, som i Virkeligheden her forlanges, er, at den menige Soldat paa Forhaand skal være klar over, ikke om han selv anser Klagen for ugrundet, for det gør han naturligvis ikke, men om, hvorvidt den Klage, han fremsætter, vil blive tagen for god af den dømmende Myndighed, der har Afgørelsen. Der vil vistnok være mange fine Jurister, som ikke paa Forhaand kunne afgøre, om en Klage er mere eller mindre begrundet. Man stiller i Virkeligheden urimelige Fordringer til den juridiske Indsigt, som den menige Soldat kan forudsættes at være i Besiddelse af. Det praktiske Resultat af en saadan Paragraf er simpelthen dette, at der i mange Tilfælde ikke bliver klaget, hvor der i Virkeligheden var god Grund dertil, idet den menige Soldat selvfølgelig frygter for eventuelt at paadrage sig et stort Strafansvar. I denne Haands- og Halsret over den menige Soldat, som den militære Straffelov giver Befalingsmændene, er det, at jeg mener, at der skulde ændres noget. Det kunde egentlig godt træffe at have nogen Indflydelse paa det, man kalder Tonen og Aanden i Hæren. Jeg henstiller til den højtærede Forsvarsminister, om det ikke var betimeligt at tage den militære Straffelov op til Revision ogsaa ud fra de Betragtninger, jeg her har tilladt mig at fremføre angaaende disse Forhold.

Finanslovbehandlingen har, som det sig hør og bør, i høj Grad drejet sig om finansielle Anliggender, og det vil være vanskeligt at fremkomme med noget nyt i saa Henseende, og Gentagelser ere af mindre Værdi. Men jeg skal dog paa nærværende Tidspunkt udtale, at jeg finder, at Regeringens Standpunkt overfor selve dette Spørgsmaal maa siges at være fuldt ud korrekt. Naar der fra flere Sider, og da navnlig fra Højres, er kommet Udtalelser, der tyde paa, at man ønsker at afmale Tilstanden saa sort som muligt, at man ønsker, kunde jeg sige, at gøre Lovgivningsmagten og Befolkningen nervøs for maaske paa Grundlag af en nervøs Tilstand at gennemføre Skattelove, som vi

navnlig her fra Folketingets Side under mere nøgterne Betragtninger ikke vilde gaa med til; anser jeg en saadan Fremgangsmaade fra de Herrers Side for at være urigtig og uforsvarlig. Det er sandt, at den økonomiske Tilstand er mindre god, men der er ingen Grund til at se saa sort paa Situationen, som adskillige ærede Medlemmer have tilladt sig at gøre ved denne Finanslovbehandling. Den øjeblikkelige Tilstand er selvfølgelig enestaaende, baade hvad de ekstraordinære Udgifter, navnlig til Forsvarsvæsenet, angaar og selvfølgelig ogsaa med Hensyn til Statens Indtægter. Man maa ogsaa huske paa, at dette, at Statens Balance er mindre god, i og for sig ikke betyder noget foruroligende med Hensyn til, hvordan det egentlig forholder sig med det, man kalder Nationalformuen. Det er f. Eks. en kedelig Omstændighed, at Toldindtægterne have svigtet med et Beløb af omtrent 10 Mill. Kr. Det er en kedelig Omstændighed for Staten som saadan, men det behøver i og for sig ikke at betyde og betyder heller ikke, at Nationalformuen er formindsket med dette Beløb, thi de 10 Mill., eller hvor meget det nu er, Toldindtægterne have været mindre end paaregnet, er Staten ganske vist gaaet Glip af, men de ere ude i en hel Del private Folks Lommer, og denne Nedgang betyder altsaa ikke nogen Føringelse af Nationalformuen. I lige Maade gaar det med Gælden, der for Resten vokser i en betænkelig Grad, baade Statsgælden, anden offentlig Gæld og den private Gæld. Men det, det her for en stor Del drejer sig om, er, om Gælden er inden- eller udenlandsk, thi Gældens Vækst kan baade betyde en Forskydning af Værdierne indenfor selve Samfundet — et Forhold, der har sine uheldige Sider, det indrømmer jeg, men det skal jeg ikke gaa nærmere ind paa —, og den kan betyde en Formindskelse af Nationalformuen, hvad der er Tilfældet, naar Gælden bliver af udenlandsk Art.

Endvidere er det fuldt forsvarligt, naar den højtærede Regering og navnlig den højtærede Finansminister har paabe- raabt sig Retten til at se Tiden an, ogsaa med Hensyn til, hvad der kan komme ud af de to Kommissioners Arbejde: Sparekommissionen og Stempelkommissionen. Men selv om man ogsaa har den Anskuelse, at det ikke bliver store Beløb, der indvindes ved Sparsommeligheden, forekommer det mig, at da Toldindtægterne ere i Stigning, kan man sikkert gaa ud fra, at selv med de nuværende Skatteforhold vil Balancen være bedre til næste Aar, uden at man be-